

JEG ER ALDRIG BLEVET

VOKSE

Smykkedesigner, selvstændig og mest af alt et legebarn. Inga Schmidt går målrettet efter at have det sjovt, og derfor har hun aldrig lavet det samme i ret lang tid ad gangen. Hun kan skrive både kunsthistoriker, køkkenchef og kulturguide på sit cv, men den største glæde har hun fundet i en moden alder, da hun fik sølv mellem hænderne.

AF ANETTE LØKKEN SØRENSEN · FOTO: TAO LYTZEN

Smykke Schmidt står der på det store gamle butiksvindue, der vender ud mod en af de ældste gader i Aalborg. Schmidt er Ingas efternavn og betyder, meget passende, smed på tysk. Bag ruden er sølvsmykkerne linet op, rustikke i formen som den natur, de er inspireret af. Inde i butikkens baglokale bliver der hamret og bøjet, men med små instrumenter og meget præcision. Det er billedet på den virkeliggjorte drøm, for Inga ville så gerne være sølvmed, da hun var ung, men hendes far sagde nej!

– Jeg skulle jo have en solid, boglig uddannelse, griner Inga, 55 år, der i stedet blev reklametegner og arbejdede som sådan i ti år. Senere bestyrede hun også en restaurant, gik på universitetet og underviste i både regning og ridning. Gennem årene har hun plejet sin kreativitet med undervisning i billedkunst og akvarel, men genforeningen med smykkerne har, med hendes egne ord, været en åbenbaring.

– For et par år siden tænkte jeg, nu skal det være, og meldte jeg mig til et smykkekursus på en aftenskole. De aftener jeg sad og arbejdede med sølv, var det, som om alting faldt på plads.

– Spændende chancer skal tages, for det er jo ikke sikkert, at de kommer igen, og jeg ville hade at sidde som 90-årig og fortryde, at jeg ikke sprang til.

STUDENT SOM 42-ÅRIG

Inga har fået tilnavnet Tumling, som dukken, der automatisk rejser sig op igen, hvis den vælter. Dem, der kender hende, siger det kærligt, for hun kommer altid op og videre – men gør det ikke altid let for sig selv. Til gengæld er hun eksemplet på, at der altid findes nye veje at gå. Inga fik, som 20-årig, barn med en mand, som hun senere blev skilt fra. I perioder har hun været alene med datteren Christina, som hun i dag har et meget tæt forhold til. Inga har aldrig lavet det samme i mere end højst syv år og følger gerne en pludselig indskydelse. Da Christina, som i dag er 35, begyndte på hf, tænkte hendes mor, at det kunne hun da også godt tænke sig.

– Den yngste i klassen var 17 og den ældste var mig på 40, griner hun og fortæller, med slet skjult stolthed, at hun skam fik 10,7 i snit og derefter valgte at læse etnografi og socialantropologi i Århus. Undervejs i studii-

”Jeg er nok blevet lidt Rasmus Modsat, fordi jeg ikke selv fik lov til at rejse som ung”

Siden er det blevet til mange, og mere professionelle kurser, før hun turde satse og åbne sin lille smykkebutik sidste sommer.

JEG HAR IKKE BEHOV FOR PENGE

Inga sidder i sit rigdomshjørne i baglokalet og griner lidt ad sig selv, da hun fortæller, at det ifølge feng shui er her, hun skal huske at rydde op og have noget rødt hængende. Lige nu er væggen bar, og det roder lidt i vindueskarmen, men Inga er heller ikke rig, og det har hun for øvrigt aldrig været.

– Jeg har ikke behov for sikkerhed, og jeg kan klare mig for utrolig lidt. Jeg vil langt hellere lave noget, der er sjovt, end tjene mange penge, siger Inga, der trods flere år på universitetet faktisk ikke bryder sig om noget, der er for abstrakt. Hun kalder sig heller ikke smykkekunstner og laver lige så gerne smykker ud fra kunders ønsker som ud fra egen inspiration.

– Jeg synes ikke, at det er mere kunst, fordi det kommer indefra. Jeg er ligeglad med, hvad man kalder det, bare jeg selv kan stå inde for det, siger hun med overbevisning. I det hele taget bekymrer hun sig ikke så meget om omgivelsernes mening, men føler en forpligtigelse til at leve livet nu og her.

et tog hun til Kalahari-ørkenen i Botswana et halvt år, hvor hun og en veninde boede i en lerhytte og rejste rundt i det afrikanske land. Derfra stammer hendes forkærlighed for flodheste, som hun dog endnu ikke har lavet i sølvudgave.

– De er lige lovlig voluminøse, men jeg finder måske en måde en dag.

Derimod er der giraffer i butiksvinduet, enkle figurer bøjet i tyk sølvtråd, som altid vækker opmærksomhed. Afrika er i hendes hjerte, men en tur langs Limfjorden kan også gøre godt.

– Jeg er meget nysgerrighed efter at se verden, naturen og nye steder, siger kvinden, der aldrig fik papir på sin uddannelse som socialantropolog, fordi hun, i en alder af 45 år, var for gammel til at komme ind på overbygningen og derfor skiftede til kunsthistorie.

LEGE BARN PÅ TRODS

Inga betegner selv sin opvækst i Århus som en overtryk barndom, hvor hendes forældre konstant var nervøse for, at der skulle ske hende og broderen noget.

– Tænk sig, når det var snevejr, kørte vi i bil ud og så de andre børn kælke. Når vi så hav-

Når du hænger et smukt smykke om halsen, er det ifølge Inga udtryk for et grundlæggende menneskeligt behov. Smykker er slet ikke ligegyldige, og de kan bruges til at understrege personligheden.

Alder er ingen hindring for 55-årige Inga Schmidt, der efter at have drømt om det i mange år først for nylig sprang ud som smykkekunstner. Hun blev også student i en alder af 42.

”Spændende chancer skal tages, for det er jo ikke sikkert, at de kommer igen, og jeg ville hade at sidde som 90-årig og fortryde, at jeg ikke sprang til”

Se Ingas smykker på www.smykkeschmidt.dk

DET TOG 37 ÅR AT REALISERE MIN DRØM

← de fået lov til at kigge og sige, nej, hvor ser det sjovt ud, så kørte vi hjem igen, siger hun med både latter og undren i stemmen.

– Måske er det derfor, jeg aldrig er blevet voksen, for jeg er aldrig blevet færdig med at lege, siger hun og begynder pludselig at grine:

– Som voksen var det, som om jeg skulle indhente en masse. Da Christina var lille, hev jeg hende med på kælkebakken og skreg og hujede hele vejen ned på kælken. Det stakkels barn, hun var sikkert skrækslagen, siger moderen, der også trygt sendte sin 13-årige datter til Sydfrankrig for at arbejde hos nogle bekendte i en sommerferie.

– Jeg er nok blevet lidt Rasmus Modsat, fordi jeg ikke selv fik lov til at rejse som ung, erkender hun med et smil.

Siden har hun taget revanche og bruger i dag både rejser og naturen som inspiration til sine smykker.

Selvom det altså tog 37 år at realisere drømmen om at blive sølvsmed, så mener Inga selv, at der er en gennemgående linje i alt, hvad hun har foretaget sig.

– I dag virker det jo helt oldnordisk, at jeg blev reklametegner, mens alting foregik med tusser og lim, men netop fordi det var så omstændeligt, så lærte jeg meget om præcision, som jeg kan bruge i dag, siger sølvsmeden og nikker over mod de to arbejdsborde i baglokalet.

– Man kan godt sige, at jeg har afprøvet alt, men først nu fundet det rigtige. Alligevel, så er det jo ikke sikkert, at jeg ville være nået hertil, hvis jeg ikke havde været omkring det andet, siger hun tænksomt og fortsætter:

– Da jeg læste kunsthistorie, valgte jeg at

tage designlinjen, fordi det var praktisk orienteret, og opgaverne var noget, vi selv skulle skabe. Det var jeg ret vild med, smiler kvinden, der altid har projekter i gang. For fire år siden var hun med til at opfinde netværket SheBizz for selvstændige erhvervskvinder i Nordjylland, som i dag har omkring 100 medlemmer. Inga er dobbelt selvstændig, fordi hun, ved siden af smykkerne, har firmaet WebDesign-Nord, der laver hjemmesider. Tilsammen løber det rundt, men heller ikke mere.

– Jeg er jo ikke noget navn, så jeg kan

”Jeg vil langt hellere lave noget, der er sjovt, end tjene mange penge”

ikke tage så meget for smykkerne som dem, der er etablerede, konstaterer hun, men erklærer også, at hvis bare projektet ikke giver underskud, så bliver hun ved. Endelig er der et større projekt i gang hjemme i Gistrup, syd for Aalborg, hvor hendes mand, Kjeld, for første gang i sit liv laver mad.

– Da jeg begyndte at lave smykker for et par år siden, forsvandt jeg fuldstændig ind i min egen verden og glemte alt omkring mig. På et tidspunkt blev han vist træt af rugbrød med leverpostej, og så måtte han jo selv i gang, griner hun med en vis tilfredshed.

VI HAR BRUG FOR SMYKKERNE

Butiksdøren går op med et pludseligt kling!, og Inga forlader straks sin sofa-plads i rigdomshjørnet for at gå de to trin ned i det lille butiksløkke. En kvinde på

omkring de 50 vil gerne lige se nærmere på et smykke i vinduet.

– Det er så spændende at gå forbi, for pludselig ser man noget, som man ikke kan undvære, bemærker hun smilende. Inga har solgt sine smykker fra butikken siden i sommer og mener, at det at smykke sig er et grundlæggende menneskeligt behov.

– Så langt tilbage, som man kan komme, har folk brugt forskellige ting til at udsmykke kroppen. Det ændrer sig aldrig, siger Inga, der oplever stor interesse for sine unika-smykker. Folk kan komme ind i butikken og kigge med, når hun arbejder, og Inga bedyrer, at der ikke er købetvang.

– Vi er individualister i dag, og vi vil have noget, der er anderledes og afspejler vores personlighed, mener hun, der også gerne laver smykker på bestilling.

– Det er en stor udfordring at finde frem til noget, som kunden kan genkende sig selv i. Nogle gange har de ideer, andre gange kommer de måske med et gammelt smykke, som de gerne vil have lavet om til noget personligt, siger Inga, der finder stor tilfredsstillelse i at ramme rigtigt.

– Det er simpelthen fantastisk, når jeg kan se, at det er lige det, de gerne vil have. Det giver mig virkelig arbejdsglæde, siger Inga, der ikke vil sælge smykker på nettet ligesom de mange andre smykkedesignere, som hun konkurrerer med.

– Jeg vil have den personlige kontakt og fortælle, hvad der har inspireret mig til at lave smykkerne. Når der kommer en mand herind, hvis kone ønsker sig hvad som helst fra min butik, så er det da stort, smiler Inga, før hun vender tilbage til sit værksted.